

fuldstændig det ærede Medlems Opfattelse af dette. Det vilde være ganske urimeligt, om Staten, naar den henvender sig for at faa Arbejde udført, vilde kræve, at det skulde udføres paa andre Vilkaar end for de private. Men det er slet ikke det Forhold, vi her staar overfor. Staten henvender sig ikke til nogen af de mellem 50 000 og 60 000 arbejdsløse og anmoder dem om at udføre Arbejder; men Statens Stilling overfor disse 50 000—60 000 arbejdsløse, hvor mange der nu er — Tallet er det uødvendigt nøjagtigt at nævne —, er den, at Staten vil træde hjælpende til for at holde deres Hjem oppe. De er kommet udenfor det private Arbejdsmarked, paa dette er der for Tiden ikke Brug for dem; ogsaa kan man ikke møde op og sige, at Staten har Pligt til at opfylde de Krav, som vilde kunne stilles af de vedkommende, hvis de ikke var blevet udstødt fra det private Arbejdsmarked, hvis der indenfor dette havde været Beskæftigelse for dem. Et saadant Forlangende vidner kun om Misforstaelse af den Situation, i hvilken vi staar, og om manglende Forstaaelse af Statens Evne til at raade Bod paa den Ulykke, vedkommende er ude for, lige saa vel som jeg ogsaa synes, at det viser en manglende Forstaaelse af, at Staten ikke bør træde hjælpende til i større Udstrækning, end at der stadig findes et Incitament for den arbejdsløse til snarest muligt at søge Beskæftigelse paa det vante Omraade.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen sagde, at ved den Ordning, der foreslaas indført ved § 16, 2det Stykke, vil Byerne komme til at betale for Tilvandringen fra Landet. Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Knud Hansen, som udtalte, at det vilde Byerne ogsaa efter den nuværende Ordning, og deri har det ærede Medlem Hr. Knud Hansen fuldstændig Ret; jeg behøver da ikke at føje noget til hans Svar til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen sagde endvidere, at ingen kunde ane, hvad der mentes med Ordet „Mindsteløn“, og hvis det ærede Medlem blot havde anet, at det var noget saadant, der mentes, som det, jeg nu sagde, ja, saa havde Piben faaet en helt anden Lyd. Men naar det ærede Medlem ikke var vidende om, hvad der menes dermed, ligger det i, at det ærede Medlem ikke har læst de Udtalelser, hvormed jeg fremsatte det foreliggende Lovforslag, og det synes jeg dog var en billig Fordring at stille til de ærede Medlemmer, som vil deltage i Forhandlingen om Forslaget. Naar det ærede Medlem sætter sig

ind i de Udtalelser, jeg dér har fremsat, vil han se, at til dem har jeg ved mine Udtalelser i Dag ikke i og for sig føjet noget nyt.

Jeg vil til det ærede Medlem Hr. Sundbo sige, at Vilkaarene, Beskæftigelsesvilkaar og Lønvilkaar, for Nødarbejdet, saaledes som de er foreslaet i Lovforslagets § 32, 5te Stykke, er ganske saaledes, som man har formet Lønvilkaar og Beskæftigelsesvilkaar i de paagældende Bestemmelser i Tyskland, og i Udvalgsbetænkningen redegøres der for, at disse Arbejder saa vidt muligt skal gives i Akkord. Jeg ser da ikke nogen Forskel paa det, der her er foreslaet, og det, der er gennemført i Tyskland. Og det ærede Medlem Hr. Sundbo maa ikke bebrejde mig, at jeg har ikke sagt, at det maa blive paa Bekostning af øget Arbejdstid, at Normalarbejdslønnen indtjenes; thi det er netop det, jeg i de Bemærkninger, jeg for et Øjeblik siden fremsatte om denne Sag, gjorde opmærksom paa. Det maa det ærede Medlem Hr. Sundbo have overhørt.

Lad mig saa sluttelig sige til det ærede Medlem Hr. Stauning, at jeg ikke skønner, at jeg paa noget Punkt har foretaget et Tilbagetog — det var der i og for sig heller ikke nogen Anledning til —, men jeg har opfordret til en rolig og lidenskabsløs Forhandling om denne Sag og opfordret til, at man ogsaa i sin Omtale af den udenfor dette Ting og i den Agitation, man paa dette Grundlag vil føre, vil tage udelukkende saglige Hensyn. Deri er der ikke indeholdt noget som helst Udtryk for noget Tilbagetog. Og hvad endelig de engelske Forhold angaar, vil jeg fastholde, at der staar i de engelske Bestemmelser, at den arbejdsløse har Lov at nægte at modtage „Tilbud om Beskæftigelse i et andet Distrikt til en Løn, der er lavere, eller Betingelser, der er mindre gunstige end dem, der almindelig følges i det paagældende Distrikt ved Overenskomst mellem Foreninger af Arbejdere og Arbejdsgivere“. Hvis han altsaa ikke kan opnaa saadanne Vilkaar, som er almindeligt gældende mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, har han Lov at sige nej. Men det er jo netop det, vi hævder bør indføres her i Landet gennem Bestemmelsen i § 20, 2det Stykke, at den Løn, man skal være villig til at modtage, er den almindelige Løn, der er aftalt mellem Arbejdere og Arbejdsgivere for normalt Arbejde, som ikke kræver Særkvalifikationer. Det er Særkvalifikationen, som vederlægges med en forhøjet Løn, og kan denne ikke opnaas paa Grund af, at der ikke længere er Brug for denne Særkvalifikation, maa det ikke være Basis for, at man